

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **V. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2025, č. j. 17 A 104/2024-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal Generální finanční ředitelství podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí „rozhodnutí o závazném posouzení o určení sazby daně u zdanitelného plnění ve smyslu ust. § 47a a § 47b zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty“, a to ve věci „sazebního zařazení fermentovaných nápojů (kombucha, kefir, probiotický nápoj) nebo tekutých doplňků stravy“. Upřesnil, že žádá o poskytnutí rozhodnutí vydaných „od účinnosti zákona č. 349/2023 Sb.“ a „před účinností [shora zmíněné, pozn. NSS] novely, která se týkala posouzení budoucích dopadů novely“. V případě existence „rozhodnutí o závazném posouzení z doby před účinností novely“ požádal také o jejich zaslání.

[2] Generální finanční ředitelství jako povinný subjekt rozhodnutím ze dne 19. 9. 2024, č. j. 55592/24/7700-00124-202098, žádost odmítlo s odkazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Vyšlo především z toho, že rozhodnutí o závazném posouzení se vydává v nalézacím řízení konkrétnímu subjektu na základě žádosti. Ten v ní musí uvést přesné složení zboží i další skutečnosti nutné k přesnému sazebnímu zařazení a výsledné rozhodnutí

vyvolává účinky jen k žadateli. Je tak logické vyloučit poskytování takových rozhodnutí osobám, které nevyužily postupu předvídaného zákonem (daňovým řádem). Povinný subjekt rovněž upozornil na poplatkovou povinnost spojenou s žádostí o vydání rozhodnutí o závazném posouzení. Poskytl tedy pouze stručnou doprovodnou informaci, že byla vydána dvě rozhodnutí, která se týkala tekutých doplňků stravy.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2024, č. j. MF-42539/2024/3901-3, zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. S jeho závěry se ztotožnil. V dané věci je dána výluka podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. V případě žádosti o vydání rozhodnutí o závazném posouzení obsahuje daňový řád ve spojení se zákonem o DPH komplexní úpravu poskytování tohoto druhu informací. Poskytnutím informací by též byly nastoleny nerovné podmínky v hospodářské soutěži mezi daňovými subjekty.

II. Rozsudek městského soudu

[4] Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Namítal především, že účelem jeho žádosti nebylo vyhnout se poplatkové povinnosti, nýbrž zjistit aktuální rozhodovací praxi. Zpochybnil i žalovaným tvrzené nastolení nerovnosti v oblasti hospodářské soutěže. Daňový řád sice obsahuje úpravu týkající se rozhodnutí o závazném posouzení, to však není rozhodnutím o poskytnutí informace, nýbrž rozhodnutím, jímž se stanoví práva a povinnosti ve vztahu ke správci daně. To, že daňový řád nelze obecně považovat za předpis komplexně upravující způsob poskytování informací, vyplývá i z judikatury.

[5] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve vztahu ke sporné otázce, tedy zda lze podle zákona č. 106/1999 Sb. žádat o poskytnutí již vydaných rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně, vyšel předně z toho, že aby mohlo dojít k vyloučení obecné právní úpravy, musí zvláštní zákon obsahovat komplexní úpravu žádosti o informace. Připomněl rovněž ustálenou judikaturu, podle které je nutno ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. omezující právo na informace vykládat restriktivně. Podle městského soudu poskytování informací o vydaných rozhodnutích o závazném posouzení určení sazby daně není komplexně upraveno v zákoně o DPH ani v daňovém řádu. Tyto zákony sice upravují možnost podání takové žádosti, rozhodnutí o ní, náležitosti takového rozhodnutí, vyloučení opravného prostředku a závaznosti tohoto rozhodnutí pro správce daně. To však není v dané věci rozhodné. Stežejní je otázka, zda uvedené předpisy stanoví podmínky, za kterých lze takové rozhodnutí poskytnout osobám odlišným od žadatele o vydání rozhodnutí. Na to zákon o DPH ani daňový řád neposkytuje žádnou odpověď. Neobsahují ohledně rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně právní úpravu poskytování informací (natož aby tato úprava byla komplexní). Podmínky § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. tak zde nejsou splněny. Uvedený závěr je podle městského soudu v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-21.

[6] Městský soud nesouhlasil s argumentací správních orgánů, podle nichž žádost o vydání rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně podléhá poplatkové povinnosti (resp. Že se žalobce tuto povinnost snaží obejít). Nepřisvědčil ani její tvzení o nerovnosti

pokračování

podmínek v hospodářské soutěži. Podle městského soudu právní předpisy nevylučují z poskytování informací ty, které byly vytvořeny k žádosti jiného žadatele za úplatu. Zejména zdůraznil, že zdůvodnění správních orgánů je v rozporu s účelem zákona č. 106/1999 Sb. a se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 8 odst. 2 daňového řádu. Jestliže je cílem zákona č. 106/1999 Sb. kontrola činnosti veřejné správy a současně osoba zúčastněná na správě daní má nárok, aby při rozhodování shodných nebo obdobných případů bylo postupováno stejně, má žadatel o informace i osoba zúčastněná na správě daní právo znát, jakým způsobem správce daně v obdobných případech rozhodl. Opačný přístup by vyprázdnil účel zákona č. 106/1999 Sb. a zásadu legitimního očekávání. K poukazu žalovaného na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, pak městský soud uvedl, že ten neřeší zcela totožnou otázku, přičemž nynější rozhodnutí městského soudu je podle něj s východiskem odkazovaného rozsudku plně v souladu.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] **Stěžovatel** má za to, že v případě žádosti o vydání rozhodnutí o závazném posouzení ve věci zařazení zdanitelného plnění do určité sazby DPH obsahuje daňový řád (ve spojení se zákonem o DPH) komplexní úpravu poskytování tohoto druhu informací, která splňuje podmínky výluky stanovené v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Daňový řád a zákon o DPH totiž upravují otázku podávání žádosti, způsob jejího vyřízení (včetně časového i věcného rozsahu závaznosti vydaného rozhodnutí), důvody pro odmítnutí a opravné prostředky. Žádost je zpoplatněna správním poplatkem ve výši 10 000 Kč. Vztah daňového řádu (souvisejících daňových předpisů) a informačního zákona musí být zkoumán vždy v kontextu konkrétní žádosti o informace. Je podle stěžovatele nutné posoudit, o jaký typ informace jde, zvláště pokud je informací individuální správní akt. V případě rozhodnutí o závazném posouzení je podle stěžovatele vyloučena aplikace zákona č. 106/1999 Sb., u jiných informací se již daná výluka použít nemusí. Řízení o závazném posouzení stojí plně mimo daňové řízení podobně jako řízení registrační či řízení o prominutí daně. Pro použití dané výluky ani není relevantní, že žalobce nepožadoval vytváření nové informace. Není pak správný ani závěr napadeného rozsudku, podle něhož sporná výluka není dána, protože daňový řád (zákon o DPH) nestanoví podmínky, za kterých lze poskytnout rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně u zdanitelného plnění osobám odlišným od žadatele o vydání tohoto rozhodnutí. Takový požadavek na zvláštní právní úpravu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. neklade. Není tomu tak např. ani při poskytování údajů z katastru nemovitostí, na což odkazuje demonstrativní výčet poznámky pod čarou daného ustanovení.

[9] Nesouhlasí dále se závěrem městského soudu, podle něhož je pro posuzovaný případ zcela bez významu, že žádost podléhá poplatku. Odkazuje přitom na § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Rozhodnutí o závazném posouzení sice vzniklo za použití veřejných prostředků, nicméně žadatel je za jeho vydání povinen uhradit správní poplatek, a proto lze zjednodušeně konstatovat, že se na jeho vzniku podílely převážně „soukromé“ prostředky. Stěžovatel poukazuje v této souvislosti i na zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, podle jehož § 5 a násl. se za odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem vybírá úplata. Rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-71, přesto i v rámci uvedeného zákona aproboval použití

zákona č. 106/1999 Sb., avšak s dovětkem, že bezplatné poskytnutí technické normy skrze uvedený zákon je možné pouze tehdy, pokud žádný jiný speciální zákon výslovně nestanoví bezplatné poskytnutí technické normy. Takto byla stanovena povinnost bezplatné dostupnosti technické normy jakožto obecného dokumentu platného vůči všem (ve veřejném zájmu). Naproti tomu závazné posouzení je založeno na exkluzivním vztahu mezi daňovým subjektem a správcem daně, a jedná tak se o řešení konkrétní situace daňového subjektu (v jeho vlastním zájmu). Závazná posouzení (byť ke stejnému předmětu) mohou být s ohledem na okolnosti řízení rozličná. V jejich případě nemůže dojít k průniku se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb. jakožto nástroje, jehož výchozím posláním je kontrola veřejné moci, neboť závazné posouzení nevypovídá nic o obecné správní praxi. K této kontrole slouží jiné nástroje. Žalobce ostatně ani výslovně netvrdil, že by informaci žádal ve veřejném zájmu. Stěžovatel zdůrazňuje závěry bodu 31 shora odkazovaného rozsudku s tím, že oproti zákonu o technických požadavcích na výrobky je právní úprava závazného posouzení zřetelně podrobnější.

[10] Stěžovatel se neztotožňuje s městským soudem ani v tom, že by podřazení rozhodnutí o závazném posouzení pod výlukou dle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. bylo v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. V případě rozhodnutí o závazném posouzení se však nejedná o „*dlouhodobou činnost*“, která „*opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“. Naopak, žádat o vydání rozhodnutí o závazném posouzení budou daňové subjekty nejčastěji v situaci, kdy k určité právní otázce ustálená správní praxe (ještě) existovat zpravidla nebude. Účinnost rozhodnutí o závazném posouzení je nadto časově omezená. Ve vztahu k obsahu požadované informace je třeba rozlišovat, zda je předmětem žádosti o informace poskytnutí rozhodnutí o závazném posouzení ve věci zařazení zdanitelného plnění do určité sazby daně, anebo jde o metodický materiál určený správcům daně, který by se problematikou sazebního zařazení rovněž zabýval.

[11] **Žalobce** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za správný a navrhl kasační stížnost zamítnout. Účelem žádosti o závazné posouzení není poskytnutí informace, ale posouzení daňových důsledků, které současně konstitutivně ve vztahu ke správci daně stanoví práva a povinnosti. Proto se nemůže jednat o nástroj komplexně nahrazující poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce žádal o poskytnutí již existujících informací. Námitky stěžovatele o nepřiléhavém použití zásady legitimního očekávání nejsou na místě. Stěžovatel si klade otázku, jak jinak účinně ověřit, že při rozhodování skutkově shodných případů nevznikají nedůvodné rozdíly. Použití zásady legitimního očekávání dle § 8 odst. 2 daňového řádu není podmíněno existencí dlouhodobé správní praxe. K tomu, že vydáním rozhodnutí o závazném posouzení bylo ekvivalencí finančních prostředků více financováno ze soukromých prostředků, se pak žalobce ptá, zda zaplatí-li 10 000 Kč, sdělí mu povinný subjekt, jak bylo rozhodnuto v obdobných případech. Na místě není ani srovnání s poskytováním technických norem. Z bodu 54 odkazovaného rozsudku č. j. 1 As 162/2014-71 vyplývá, že závazné technické normy mají být primárně zveřejňovány jinak než žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb. Rozhodnutí o závazném posouzení ze své podstaty nemají normativní závaznost, proto mají být poskytovány na žádost a nikoliv zveřejněním. Žalobce uzavřel, že postup stěžovatele po negativním vyřízení žádosti o informace považuje za účelový. Argumentace stěžovatele v navazujících řízeních

pokračování

nejenže neměla oporu v zákoně, ale přímo šla proti jeho smyslu a je ohrožující pro výkon kontroly veřejné správy. S ohledem na to i na (samotným stěžovatelem) tvrzenou judikatorní hrozbu pro obdobné případy žalobce požádal soud o nařízení ústního jednání.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Učinil tak i přes návrh žalobce a s přihlédnutím k § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání, neboť předmětem kasační argumentace je jen právní posouzení a dokazování v této věci Nejvyšší správní soud neprováděl.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstata sporu se v projednávané věci týká poskytnutí (již vydaných) rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně u zdanitelného plnění (podle § 47a a § 47b zákona o DPH) v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Předmětem takového závazného posouzení je podle odkazovaných ustanovení zákona o DPH především *určení, zda je zdanitelné plnění z hlediska sazby daně správně zařazeno do základní nebo snížené sazby daně*. Městský soud v tomto ohledu v nyní napadeném rozsudku uzavřel (a stěžovatele zavázal), že na poskytování takových rozhodnutí (informací) se neuplatní výluka uvedená v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (viz bod 28 rozsudku městského soudu). Podle uvedeného ustanovení se tento zákon nevztahuje mimo jiné *na poskytování (...) dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*. Přezkum uvedených závěrů městského soudu a použití právě (a pouze) uvedené výluky v dané věci pak je předmětem tohoto kasačního řízení.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil argumentaci, která podle něj svědčí tomu, že shora uvedená výluka se na rozhodnutí požadovaná žalobcem vztahuje. Má za to, že úprava v daňovém řádu a v zákoně o DPH je komplexní a podmínky stanovené v citovaném § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. naplňuje.

[16] Městský soud své stěžovatelem zpochybňované závěry v napadeném rozsudku staví jak v obecnější rovině na tom, že výklad zastávaný stěžovatelem by vyprázdnil účel zákona č. 106/1999 Sb. (např. bod 25 rozsudku), tak konkrétněji zdůrazňuje, že daňový řád ani zákon o DPH nestanoví podmínky, za nichž lze rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně poskytnout osobám odlišným od žadatele (např. bod 21 rozsudku). Argumentace uplatněná stěžovatelem v kasační stížnosti nemůže zpochybnit závěry městského soudu ani v jednom z uvedených směrů.

[17] Nejvyšší správní soud nehodlá nikterak vyvracet východisko stěžovatele, podle něhož právní úprava žádosti o vydání rozhodnutí o závazném posouzení v daňovém řádu (ve spojení se zákonem o DPH) řeší otázku podávání žádosti, způsob jejího vyřízení (včetně časového i věcného rozsahu závaznosti vydaného rozhodnutí), důvody pro její odmítnutí či opravné prostředky. Stejně tak lze v obecné rovině souhlasit se stěžovatelem v tom, že vztah

speciálního zákona a zákona č. 106/1999 Sb. musí být zkoumán vždy v kontextu konkrétní žádosti. Tato obecná východiska ovšem nemohou nic změnit na tom, že smyslem vykládané (a shora citované) části ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je vyloučit z režimu tohoto zákona situace, v nichž zvláštní právní předpis stanoví jinou úpravu podmínek a provedení práva na informace, tedy úpravu, která dostatečným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace. Z tohoto pohledu však shora předestřená východiska stěžovatele nedávají vůbec žádnou odpověď na to, jak je právo žalobce na informace (v tomto případě o rozhodovací činnosti povinného subjektu v určitém typu řízení) upraveno v jím odkazovaných ustanoveních. Požadavek na „komplexní úpravu“ ve speciálním zákoně, který pro použití výluky dle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. akceptuje i sám stěžovatel, se pak musí vztahovat nikoliv k procesu vyřízení konkrétní žádosti o vydání rozhodnutí, nýbrž právě k naplnění práva na informace.

[18] Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 2 As 132/2011-21, na který odkazuje i městský soud v napadeném rozsudku, výslovně potvrdil právě to, že postup podle zákona č. 106/1999 Sb. je vyloučen speciální úpravou pouze tehdy, stanoví-li zvláštní právní předpis komplexní právní úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která uceleným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace. V tomto ohledu je třeba v návaznosti na argumentaci uplatněnou stěžovatelem v nynější věci poukázat právě na důraz citované judikatury na „ústavně zaručené právo na informace“. Toto právo nelze zaměňovat s možností určitého subjektu (adresáta veřejné správy) požádat o vydání rozhodnutí ve své věci. Je třeba připomenout, že právo na informace je nedílnou součástí systému kontrol veřejné správy, přičemž zákon č. 106/1999 Sb. poskytování informací v podobě již existujících rozhodnutí správních orgánů obecně nijak nevylučuje [srov. např. § 11 odst. 1 písm. b) tohoto zákona]. Poskytování kopií již vydaných správních rozhodnutí je pak za splnění dalších zákonných podmínek i v souladu s existující soudní praxí (viz např. rozsudky NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49, či ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005-76).

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti v reakci na odůvodnění napadeného rozsudku poukazuje na to, že podmínky, za nichž lze poskytnout rozhodnutí osobám odlišným od osoby žadatele, nejsou dány ani při poskytování údajů z katastru nemovitostí, na jehož právní úpravu přímo odkazuje v poznámce pod čarou § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. K tomu je nicméně třeba připomenout, že katastr nemovitostí je svou povahou v zákoně vymezen jako veřejný seznam, jeho zákonná úprava je postavena na principu veřejnosti a obsahuje přímo i ustanovení o poskytování údajů z katastru (viz § 55 a § 56 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí), přičemž stanoví například povinnost katastrálních úřadů vyhotovit na požádání z katastrálního operátu výpis, opis nebo kopii. Podmínky pro poskytování údajů z katastru nemovitostí jsou pak dále upraveny zvláštní vyhláškou. Je zřejmé, že se jedná kvalitativně o situaci zcela odlišnou od právní úpravy v zákoně o DPH (či v daňovém řádu) týkající se rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně. Nelze přitom odhlédnout ani od toho, že judikatura při posuzování vztahu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a potenciální zvláštní právní úpravy poskytování informací zdůrazňuje, že je třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu a jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být

pokračování

snížena (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2014, čj. j. 7 As 61/2013-40). Nyní napadený rozsudek městského soudu je i s touto judikaturou v souladu.

[20] Na závěru městského soudu, podle něhož se výluke podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nepoužije na již vydaná rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně u zdanitelného plnění, pak nemůže nic změnit ani stěžovatelem (obecně) vyslovená úvaha, podle níž řízení o závazném posouzení stojí mimo daňové řízení. Nejvyšší správní soud stejně tak nezpochybňuje specifickou povahu rozhodnutí o závazném posouzení. To, že jeho závaznost je časově omezená nicméně taktéž nemůže znamenat rozšíření zákonných výluk poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud městský soud v napadeném rozsudku zdůraznil zásadu legitimního očekávání (konkrétně upravenou v daňovém řádu) jako jeden z klíčových důvodů pro poskytování informací v podobě rozhodnutí správních orgánů, neznamená to, že se jedná o důvod jediný. Smyslem poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. je obecně naplnění požadavku na transparentnost výkonu veřejné správy. Dílčí úvahy týkající se toho, zda rozhodnutí o závazném posouzení pro svá specifika vůbec může založit ustálenou praxi, se tak mívají se samotným smyslem poskytování informací v režimu tohoto zákona. Ostatně v případě řady rozhodnutí správních orgánů jsou jejich účinky taktéž časově omezeny (např. typicky platnost různých povolení) a přitom nelze bez dalšího dovodit, že by v důsledku toho poskytnutí informace v podobě kopie takového (již vydaného) rozhodnutí mělo podléhat výluce dle zákona č. 106/1999 Sb.

[21] Za zcela nepřipadnou, a tedy i nedůvodnou, pak považuje Nejvyšší správní soud též argumentaci stěžovatele opírající se o § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí*. Nejenže lze mít značné pochybnosti o samotné výchozí úvaze stěžovatele, podle něhož úhrada správního poplatku znamená, že žalobcem požadovaná informace (rozhodnutí o závazném posouzení určení sazby daně) vznikla „převážně“ na základě soukromých prostředků, především je ale zjevné, že v nyní projednávané věci nejsou podmínky daného ustanovení vůbec naplněny. Citované ustanovení se totiž týká informací vzniklých *bez použití veřejných prostředků* (tedy zcela bez nich), což netvrdí ani samotný stěžovatel. Musí jít navíc o informaci, jež byla *předána třetí osobou*, což v nynější věci rozhodnutí požadovaná žalobcem nepochybně také nejsou. Dané ustanovení by dopadalo typicky například na žádosti o zahájení určitého řízení či podněty (jiné písemnosti) třetích osob (viz komentář k danému ustanovení Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání, C. H. Beck, Praha 2025). Žalobce však požadoval rozhodnutí vydaná povinným subjektem, nikoliv písemnosti třetích osob. Nelze ostatně odhlédnout ani od toho, že jako důvod odmítnutí žádosti ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. správní orgány v přezkoumávaných rozhodnutích neuvádí, přičemž argumentace v rámci kasační stížnosti nemůže nahrazovat či doplňovat odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2021, č. j. 8 As 277/2019-48, bod 13).

[22] Pokud pak tato část kasační argumentace stěžovatele neměla mířit přímo k použití daného ustanovení v projednávané věci, ale měla směřovat pouze k tomu, že zaplacení správního poplatku za žádost „není zcela bez významu“, nemůže být ani taková (pomocná) argumentace způsobila zvrátit jasný závěr městského soudu, podle něhož právní předpisy

nevykládají z poskytování takové informace, které byly vytvořeny k žádosti jiného žadatele za úplatu (v podobě zaplaceného správního poplatku). V této souvislosti nelze ostatně odhlédnout ani od městským soudem zdůrazňovaného (a judikaturou opakovaně potvrzovaného) principu, podle něhož je ustanovení zákona omezující právo na informace nutno vykládat restriktivně (např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2022, č. j. 2 As 132/2011-21). Nepříléhavý je pak i odkaz stěžovatele na shora již zmíněný rozsudek č. j. 1 As 162/2014-71, který se týkal poskytování technických norem. Stěžovatel zdůrazňuje závěry tohoto rozsudku spočívající mimo jiné v tom, že poskytnutí technické normy v režimu zákona č. 106/1999 Sb. je možné jen tehdy, pokud jiný zákon takové poskytnutí neumožňuje. Nicméně ani takové východisko nemůže vyvrátit základní pochybnost městského soudu vyslovenou v nyní napadeném rozsudku, totiž jak právní úprava v zákoně o DPH (v daňovém řádu) řeší možnost získat informace v podobě již vydaných rozhodnutí týkajících se jiných subjektů. Rozhodující pro omezení práva na přístup k informacím pak nemůže být ani to, zda požadovaná informace má povahu spíše obecnějšího dokumentu nebo se týká individuálního rozhodnutí (tedy konkrétní situace a konkrétní věci). Zákon pak konečně ani nepředpokládá, že by kritériem pro vyhovění žádosti o informace a poskytnutí již vydaného správního rozhodnutí měl být tvrzený veřejný zájem. Ani tato část kasační argumentace tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, dle spisu mu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. června 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu